

SCHEURBUIK STORMSZ

de STAF van de
FARAO'S

DEREK KEILTY • MARK ELVINS

de STAF van de
FARAO'S

Derek Keilty

Met illustraties van Mark Elvins

Koude Zee

Brosken Eilanden

Egyptische Zee

Toet eiland

Schodelzee

Belgraafzee

Belgraaf

Bosherdorp

Straat

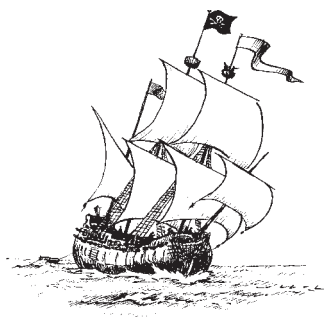
De Zeven Zeeën

Hasiëntand-eiland

Sabelxand-eiland

1

DE BLOEDHOND

Kraak! Piep!! Kraak!!!

Met bonzend hart stap ik de loopplank op van het grote zeilschip dat stampend en krakend in de haven ligt. Er klinkt een harde donderslag en ik glij uit en plons bijna het donkere water in dat tegen de romp van het schip aan klotst. Hopelijk heeft de matroos in het kraaiennest zijn verrekijker niet op mij gericht.

Het laatste wat ik wil is eruitzien als een landrot. Ik heb dit baantje nodig.

Teruggaan naar het weeshuis is geen optie meer. De directrice, mevrouw Koster, heeft me er vanmorgen zo'n beetje uitgeschopt. Ze zegt dat ik nu te oud ben om rond te lummelen. Dat het de hoogste tijd is dat ik ga werken voor mijn geld; mijn eigen weg vind in de wereld.

Rondlummelen! Waar haalt ze het vandaan? Ik deed alle boodschappen, de

was en het poetswerk. Waar ze me trouwens nooit een cent voor heeft betaald.

Boven aan de loopplank klinkt een norse stem.

'Ahoi daar! Welke stiekeme zeerat sluipt zomaar aan boord van de *Bloedhond*?'

Ik verstijf als een grote, potige man
boven me opdoemt met de zon in zijn rug.
Knipperend kijk ik naar hem op en het valt me
op dat hij niet één maar twee ooglapjes heeft,
die zijn beide ogen bedekken. Hij heeft een
zwarte hoed op en de volste baard die ik ooit
heb gezien. Mijn hart klopt nog harder en ik slik
een brok door zo groot als een anker. Piraten
ken ik alleen maar uit verhalen en misschien
van een of twee plaatjes in een boek, dus ben
ik geen expert... Maar de man die voor me
staat lijkt als twee druppels water op een piraat.
En ik ben opeens doodsbang dat ik misschien
aan boord van een echt piratenschip ben!

‘Ik... Ik ben hier voor de baan, meneer,’
stamel ik, terwijl ik mijn best doe mijn stem
rustig te houden. Het schiet me te binnen dat
hij me zo, *linea recta*, overboord kan gooien
en daarmee een eind kan maken aan mijn
hopeloze zoektocht naar een baan, voordat die
goed en wel is begonnen. Wat zou mevrouw
Koster dan zeggen?

‘Baan? Wat voor baan?’

‘Die op het kaartje stond bij de bakkerij van mevrouw Bol.’ Ik haal de advertentie tevoorschijn die ik vanmorgen heb meegenomen toen ik brood kocht voor het weeshuis. Er had een hele stapel kaartjes gelegen. Er staat op: SCHEEPSJONGEN GEVRAAGD VOOR DE BLOEDHOND. MELDEN IN HAVEN VAN BASKERDORP.

‘Ik zie geen kaartje. Waar heb je het over, knul?’

‘Uw ooglapjes,’ zeg ik, zenuwachtig grinnikend.

Hij tilt een van de lapjes op.

Een bleekblauw oog kijkt knipperend naar me.

‘Ah, daar ben je. Ik deed even een dutje voordat we uitvaren.’ Hij pakt het kaartje en stopt het in zijn zak.

‘Je bent een beetje mager voor een scheepsjongen. Het is zwaar werk, hoor.’ Hij gluurdt naar me en grijnst hoopvol. ‘Je hebt zeker niet iets meegenomen van de bakker? Mevrouw Bol maakt de lekkerste pasteitjes die ik ooit heb geproefd!’

Ik zie een lange man met grote passen over het dek naar ons toe komen. De kapitein van het schip, dat moet wel. Hij draagt een driehoekige hoed, een lange mantel, een overhemd met ruches, een broek, laarzen en een sabel aan zijn riem. En zijn neus lijkt wel een snavel.

‘Wat is er allemaal aan de hand, Briggs?’

‘Er is hier een knul, kapitein, op zoek naar een baan.’

‘Nou, blijf daar dan niet zo staan en breng hem aan boord.’ Hij zet zijn hoed recht en

gebaart dat we naar hem toe moeten komen.
'Ik wil hem meteen spreken in mijn kajuit. Ik begon me al af te vragen of er nog iemand zou opduiken. Je hebt al die kaartjes toch in de winkels in de stad gelegd, Briggs?'

'Eh... Ja, kaptein.'

Mijn hart maakt een sprongetje. En hoewel ik bang ben dat dit een baan aan boord van een piratenschip is, is een baan nog steeds een baan. En het kan vast niet erger zijn dan het vuile werk opknappen voor mevrouw Koster.

Ik volg de ooglapjes dragende Briggs

over het dek naar een

openstaande deur. De kapitein gebaart dat ik naar binnen moet.

'Kom binnen. Kom binnen!'

De kajuit is schemerig en is bijna net zo groot als de slaapzaal van het weeshuis. Het eerste wat me opvalt is een kast bij het raam, stampvol met allerlei boeken. Er is ook een bureau, bezaaid met kaarsen, kaarten, een pijp en een vergrootglas. En in de hoek staat een grijnzend skelet, dat een viool vastheeft, en één pantoffel met een zak tabak erin.

‘Kapitein Long John Watkins van de *Bloedhond*. En jij bent?’ zegt de kapitein en hij steekt zijn hand uit.

‘Storm Stormszoon, uit Baskerdorp. Mijn vader heette ook Storm, namelijk. Aangenaam kennis te maken.’

Hij trekt een stoel voor me onder de tafel vandaan, loopt er dan omheen en leunt achterover op een houten schommelstoel. Een broodmagere zwarte kat met een vacht vol klitten en één oog springt de tafel op en gaat naast de hand van de kapitein liggen. Ondertussen staart hij me aan alsof hij weet wat ik denk, alsof hij alles van me weet.

‘Hoe heet uw kat, kapitein Watkins?’ vraag ik.

Hij aait haar tussen de oren met een groezelige vinger.

‘Krabbel. Zij werkt ’t hardst op dit schip. Houdt de muizen en ratten bij alle zakken voer in het ruim vandaan.’

‘Wat is er met haar oog gebeurd?’

‘Dat moet je aan haar vragen.’ Hij grijnst.

‘Een bemanningslid heeft haar een paar jaar geleden meegenomen van een eiland in de Straat van Sinister. Ze was er behoorlijk slecht aan toe. We namen haar aan boord, gaven haar te eten en sindsdien is ze bij ons.’

‘Ik heb altijd een kat gewild, maar dat mocht nooit.’

De kapitein friemelt aan zijn pijp, pakt de zak tabak uit de slof.

‘Even over de baan, kleine Storm. Ben je eerder op zee geweest?’

‘Vandaag voor het eerst, meneer.’

‘Het is zwaar werk, hoor, en als je ’t allemaal nog moet leren is het geen kattenpis.’ Hij werpt een blik op de kat. ‘En zeker niet die van Krabbel.’

‘Ik verwacht niet anders, meneer, maar ik leer heel snel, echt, dus daar hoeft u zich geen zorgen over te maken.’

‘Vinden je ouders het goed dat je de zee op gaat?’

‘Ik ben een wees, meneer. Mijn ouders zijn omgekomen bij de grote brand in Baskerdorp toen ik een baby was. Ze zeggen dat het een wonder is dat ik het heb overleefd.’

‘Het spijt me dat te horen, knul. Dus woon je in het weeshuis?’

‘Niet meer. De directrice, mevrouw Koster, heeft me vanmorgen zo’n beetje op straat gegooid, meneer. Daarom heb ik een baan nodig.’

Ik zie foto's,
papieren en briefjes
op een groot vierkant bord aan de muur
van de kajuit, en ik knijp mijn ogen samen om
ze beter te bekijken. Ik heb geen idee wat ze
betekenen. De kapitein volgt mijn blik.

'Je pikt dingen snel op, zeg je?'

'Ja, meneer.'

'Goed, het eerste wat je moet
weten is dat we anders zijn dan
de doorsnee rumzuipende, schatten
stelende, roekeloze gesel-van-de-zee-
piraten. Wij jagen op sporen, niet op schatten.'

'Sporen, meneer?'

'Het is eigenlijk toevallig gegaan.'
Hij staat op en loopt naar
het bord. 'Een paar jaar

geleden hadden we een wat magere periode. Schatten waren steeds moeilijker te vinden. Toen kwamen we op een dag een rijke gravin tegen in een taveerne in Bohemië, die een rampspoedverhaal over haar gestolen juwelen vertelde. Ze huilde gewoon haar ogen uit haar hoofd. Vertelde de hele taveerne dat ze onbetaalbaar waren en dat piraten waarschijnlijk de schuldigen waren. Natuurlijk had ze geen idee dat ze naast een hele kliek ervan zat, aangezien wij daar ook waren.'

Hij grinnikt en houdt een lucifer bij zijn pijp, puft en trekt eraan tot ik vrij zeker weet dat hij is uitgegaan. Onverstoord legt hij hem voorzichtig terug op het bureau.

'Zei dat ze alles had geprobeerd, inclusief de plaatselijke politie, die zo goed als nutteloos was. Maar goed, ik kreeg een idee en vroeg haar of er een beloning was voor het veilig terugbrengen van haar juwelen.

'Waarop de gravin antwoordde dat dat zo was. En, johoho, ons allereerste onderzoek.

We voeren uit en pakten de gestolen buit terug van die oude Roodbaard, de piraat van Haaiendeiland. We pikten hem midden in de nacht, toen hij zijn zoveelste geslaagde rooftocht ergens aan het vieren was. Daarna brachten we de juwelen terug naar de rechtmatige eigenaar, hoewel ik moet toegeven dat ik heb overwogen om ze in onze armzalig lege schatkist te stoppen. Maar mijn eerlijkheid leverde een mooie beloning op. De gravin vertelde haar vrienden over me en het duurde niet lang of we voeren uit voor onze tweede zaak. En zo ging het balletje rollen. Dus zie je, kleine Storm, deze baan is niet voor zomaar een scheepsjongen. Hij is voor een scheepsjongen aan boord van een schip vol met de slimste piraatdetectives die je ooit te zien zult krijgen.' Hij houdt even

stil. 'Gaat 't wel, knul? Je ziet bleker dan een vollemaan.'

Tijdens het verhaal van de kapitein was ik een beetje duizelig geworden. Ik had gehoopt dat ik me beter zou voelen als ik me concentreerde op wat hij zei, maar dat was niet zo.

'Jawel, meneer, alleen een beetje misselijk, da's alles.'

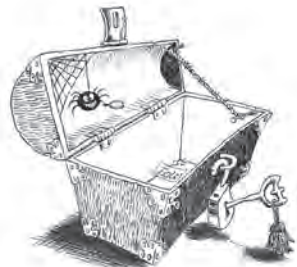
'Ah, zeeziek dus. Te lang een landrot geweest, en daar zal dit ruwe weer niet bij helpen.'

'Ik denk dat het gewoon de zenuwen zijn, omdat ik deze baan zo hard nodig heb.'

Hij schenkt water in een glas en geeft dat aan mij.

Ik wilde dat het niet zo hard waaide vandaag. Ik neem een slok en schraap mijn keel.

Dan wordt alles zwarter dan zwart.

2

DE MAGISCHE KIP

Als ik mijn ogen open lig ik met mijn hoofd op mijn arm op het bureau van de kapitein. Krabbel ligt opgekruld bij de koperen kijker en staart me met haar ene oog aan.

Waarom is het zo stil? Waar is de kapitein?

Ik til mijn hoofd op, dat klopt als een trommel. *Hoelang ben ik buiten westen geweest?*

De wind lijkt heel wat rustiger geworden. Krabbel en ik zijn alleen in de kajuit. Ik neem aan dat ik de baan nu wel kan vergeten. Ik weet niet precies wat een scheepsjongen doet, en al helemaal niet wat een scheepsjongen op een schip vol piraatdetectives doet, maar ik had al wel bedacht dat het vast een stuk leuker was dan alle klusjes die mevrouw Koster me de hele dag in het weeshuis laat doen, totdat mijn vingers tot op het bot zijn afgesleten. Ik staar

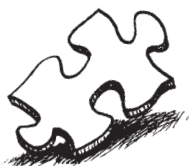

naar de muur waar het bord hangt en zonder precies te weten waarom, slenter ik erheen om de papiertjes te lezen en de tekeningen te

bekijken. Het trekt me allemaal

ongelooflijk aan. Het doet me denken aan de legpuzzels die ik vroeger in het weeshuis maakte, omdat deze papiertjes

in allerlei vormen en maten zo dicht bij elkaar geprikt zitten. Maar ik snap er geen snars van.

De magische kip

Missiekaart

Verdachten

Sporen

Hier gaat het om

Kieroy niet

Boodschappen

Zeer gezocht

ool keep kaas Grog

Op een vaandel bovenaan staat:

DE MAGISCHE KIP

Eronder hangen kleinere briefjes, met daarop VERDACHTEN, SPOREN, ZEER GEZOCHT en MISSIEKAART. Sommige blaadjes zijn verbonden met pijlen en er zijn briefjes bij geprikt met gekrabbel erop, alsof iemand later nog iets te binnen is geschoten.

Ik pak het vergrootglas en probeer ze te lezen. Ik wilde dat ik begreep wat het allemaal betekent en wie de mensen op de foto's zijn. Ik heb geen idee waar het gekrabbel over gaat, want het kriebelige handschrift zou ook best een vreemde taal kunnen zijn. Sommige bemanningsleden komen uit de verste hoeken van de Zeven Zeeën, waar ze een andere taal spreken. Hoe langer ik het mysterie bestudeer, hoe meer ik me realiseer dat het om een gestolen kip gaat. Maar niet zomaar een kip. Een magische kip die één keer per jaar een gouden ei legt. De meeste mensen lijken te denken dat het allemaal onzin is, behalve één

stiekeme dief die er genoeg in geloofde om op een avond in te breken en de kip te pikken.

‘Wie heeft haar volgens jou gestolen, Krabbel?’

Krabbel knippert met haar ene oog naar me, rekt zich uit en miauwt, en valt dan weer in slaap.

Ik grijns. ‘Bedankt voor je hulp.’

Vervolgens slaat de deur open en ik schrik

me een hoedje.

Kapitein Watkins

stormt met

fladderende

ruches naar

binnen.

‘Dus je

bent wakker,

kleine Storm.

Gaat 't wel?’

‘Ja, meneer.

Sorry, meneer.

Ik voelde me

even een beetje flauw, da's alles. Nu gaat het weer.'

Hij schenkt een nieuw glas water voor me in, doet dan zijn hoed af en gaat op de schommelstoel zitten. Ik neem weer tegenover hem plaats.

'Je hebt me in een lastig parket gebracht, knul.'

Ik neem een slok water. 'Hoezo?'

'Je begrijpt toch wel dat ik geen zeezieke scheepsjongen op de *Hond* kan gebruiken?'

'Het zal niet meer gebeuren, kapitein, dat beloof ik.'

'Maar dat kun je niet weten, snap je, dat is 't 'm met zeeziekte. Het bekruipt je als de tentakel van een zeemonster. En we staan op het punt uit te varen.'

'Het gaat prima met me. Het was... Ik weet niet wat er gebeurde. Ik ben een harde werker, dat zult u zien als u me een kans geeft.'

Ik voel me niet lekker, maar nu is het geen zeeziekte. Waar moet ik heen als ik niet terug

kan naar het weeshuis? Als mevrouw Koster me er echt voor altijd uitschopt, zoals ze dreigde, wat moet ik dan doen?

Het valt me op dat Krabbel naar een stoel onder het bord is geslopen. Dat lijkt haar lievelingsplek te zijn. Opeens schiet me iets slims te binnen.

‘Ik... Ik was uw bord met aanwijzingen aan het bekijken,’ flap ik uit.

Zijn wenkbrauwen schieten de lucht in. ‘O, is dat zo? En ik maar denken dat je helemaal knock-out was.’

‘Als ik het goed begrijp bent u op zoek naar een waardevolle magische kip en hebt u drie hoofdverdachten?’

‘Hopeloos hebben we voor die zaak rondgedwaald over de Zeven Zeeën,’ verzucht hij. ‘Als kippen zonder kop, als ik ’t zo mag zeggen.’

‘Als ik u was, zou ik eens met Joep Bruin, de zoon van de slager, gaan praten.’

De kapitein wrijft over zijn kin en zijn ogen schieten heen en weer tussen mij en het bord. 'Waarom zeg je dat?' vraagt hij.

Ik pak het vergrootglas van het bureau en loop naar het bord. 'Toen ik naar deze foto keek...' Ik hou het vergrootglas voor het borstzakje van de jas van een jongeman. 'Hier. Kijk. Er steekt een kippenveer uit het zakje van zijn pak.'

De wenkbrauwen van de kapitein schieten weer omhoog. 'Je denkt dat je talent hebt voor het oplossen van zaken, hè?'

'Het is nog niet opgelost, kapitein, ik dacht alleen dat u misschien met hem moest gaan praten.'

'En als ik je nu zeg dat we dat al hebben gedaan?'

'Is dat zo?'

'We hebben hem twee dagen geleden
gevangen toen hij aan boord van een schip
probeerde te ontsnappen met de magische kip.

Hij geniet nu van wat
werverdiende rust in
de gevangenis van
Baskerdorp.

De zaak waar je naar kijkt was
onze laatste zaak. We hebben
alleen het bord nog niet
opgeruimd.'

'Aha. Dat wist ik niet,
meneer.'

Dan steekt Briggs zijn
hoofd om de deur.

‘De bootsman wacht op uw bevel om het anker op te halen, kaptein.’

‘Zeg hem dat hij zijn gang kan gaan, meester Briggs. Ik ga naar het roer.’

De kapitein staat op en kijkt me doordringend aan. ‘Je bent vastberaden en, ik geef het toe, ook slim. De bemanning van de *Bloedhond* heeft zowel denkers als doeners nodig, en ik denk dat jij misschien een beetje van allebei bent.’

Ik kijk toe terwijl hij zijn hoed pakt en hem afklopt. Met grote stappen loopt hij naar de deur. Mijn hart gaat tekeer, maar ik zeg niks.

Bij de deur draait hij zich om en knipoogt naar me. ‘Je krijgt een week proeftijd, kleine Storm, om te kijken of je je zeebenen kunt vinden.’

Ik slaak een zucht. ‘Die vind ik, meneer. Dat belooft ik.’

Voor mijn vrouw, Elaine, met liefde

DK

Voor Kit

ME

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Flyntlock Bones: The Sceptre of the Pharaohs*

Verschenen bij Scallywag Press Ltd.

© 2020 Derek Keilty

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagbeeld en illustraties: © Mark Elvins

Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5543 7 (e-book 978 90 261 5544 4)

NUR 283,284